

Velikonoce 2008

aneb

*...jak chutnaji
Krušohorské kraslice...*

Velikonoce

21. - 24.3.

Ahoj vsichni,
tak uz konecne nastal cas oprasit nase kolecka a vyrazit nekam ven
Velikonocni vyprava bude smerovana do okoli Karlovyh Varu, uz je
temer pripravena, co chybi doladit ubytovani
.....a k tomu potrebuji od vas vseh co nejdříve vedet, kolik nas bude
**Takze prosim vsechny ucastniky, aby potvrdili svou účast
(pripadne neucast, at vim, na cem jsme)-a to co
nejrychleji!!!**

-Viktora prosim o preposlani tohoto mailu novackum

Plán cesty poslu behem tydne, taktez zajistim jizdenky na vlak

A taky uz se moc tesim, ze zas vypadnem nekam ven

Jnk.

Sraz je na Vinohradech podstatně dříve než jindy. Jde o to, že se přesuneme vlakem do Karlových Varů a bohužel jede jediný použitelný spoj. Tentokrát dorazili všichni včas. Ve velmi svižném tempu probíhá dobalení a odjezd. A aby bylo všechno jinak, musíme na nádraží Holešovice. Jedeme přes Žižkov na Florenc a po magistrále až k nádraží. Jediné, co bude třeba doladit je samotný nájezd do nádražní haly. To se teď moc nepovedlo.

Dig.

No, mohlo to být i mnohem horší. Nakonec jsme přece jen cestou poměrně klikatou na to nástupiště dojeli.

Jnk.

Nástup do vlaku proběhl bez potíží. Vlakvedoucí rychle pochopil, že bude nejlepší nám nestát v cestě a nechal nás nakládat.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	169,5	0	0	2

Cesta samotná byla klidná. Tedy až na výkvět inteligence ve vedlejších kupé. To, že mladoši dělají bordel, to je v pořádku. Taky jsme to dělali. Ale nerozebírali jsme vagon a neřvali při tom něco o zakončení trávícího traktu a věcech z tohoto místa vypadávajících. Jinak se nedělo nic mimořádného.

Dojeli jsme do Varů, vystoupili a dali se tmou směrem, který udala Janka. Tohle je totiž její vyprava. A má na ní zimou.

Dig.

Podle mě to nebylo tak zlé, protože se nám do cesty postavily kapce a ty mne zahřály.

Plš.

No tak promiň, příště ti přitopím, popřípadě vyvezeme kamínka.

Jnk.

No, nevadí. Zvolna jedeme tmou za blikání výstrah (stále si té své novinky na mém kole užívám - Plš.) a hraní mého aparátu.

Dig.

Jo? Asi jsem jel hodně vzadu, takže jsem nic neslyšel. Nebo si to už nepamatuju? Věk bych na to už měl...

Vkt.

Musím přiznat, že jsem velmi unaven. Cestou bylo několik odpočívacích a rohových zastávek.

Dig.

Tak to asi všichni, neb tento pátek zdál se být pro mnohé velmi hektickým.

Jnk.

Jinak se nedělo nic mimořádného. A tak jsme v klidu, tmě a pohodě dojeli do Nové Role na zastávku autobusu. Janka uchopila telefon a zavolala našemu hostiteli.

Dig.

Janka to náhodou nevzdala tak rychle. Po telefonu šáhla až poté, co se marně snažila zorientovat v mapě a návodu od našich panů domácích.

Vkt.

Výsledně nám dal instrukce, že máme dojet k nádraží a dál nás navede pomocí auta. Najít shluk kolejí není problém. Po chvíli čekání přijelo cosi terénního. Z okénka vykoukla hlava asi tak 13ti letého blondatého hošíka a vyzvala nás k následování. Pravda, trochu mě to překvapilo, ale to nebylo nic proti Plašanovi. Vůbec mu nezavidím jeho vnitřní děje.

Dig.

Tož i mě překvapila hlava, kterou jsem v okénku auta viděl. Myslel jsem si ale, že jen špatně vidím, napadlo mě taky, že to je mladá holka. Byla to zrada.

Vkt.

Hošík nás však vedl velmi pěkně (akorát to auto trochu smrdělo - Plš.) a po moc rozbité cestě, kamsi do lesa úplnou tmou.

Dig.

Tma, rozbitá cesta plná děr, šutrů, bahna a sněhu. Jeli jsme nahoru a dolů, dokonce přes koleje za světla našich reflektorů. Nedovedl jsem si moc představit, jak budeme touto cestou jezdit v příštích dnech tam a zpátky.

Vkt.

No, to je celkem otázka sekundární. Primární zní: Až dojedeme do prostředka lesa k perníkové chaloupce, odjedeme ještě někdy? Nakonec jsme zastavili u baráčku. Tak to je ono. Teprve teď ze sedadla spolujezdce vystoupil starší pán a představil se. Pak nás zavedli do kotelny (kde bylo pěkně teploučko - Plš), kde budou bydlet kola a následně nám ukázal domeček. Pěkné. Přidělil nám pokoje a tak jsme se nastěhovali. Pak jsme se přesunuli do kuchyňky, připravili spoustu čaje a přišel pan majitel. Strašně moc se chtěl družít a musím říct, že jsem byl tak moc unaven, že mi to bylo nepříjemné.

Dig.

Holt jiný kraj, jiný mrav.

Plš.

Výsledně jsme šli spát před půlnocí.

Dig.

Pan majitel si chtěl povídat, bylo to na něm vidět. A slyšet. Ale já jsem zbystril, když povídal o tom, že ubytování není jeho stěžejní činností, že

dělají něco jiného. Nevím vlastně proč, ale nějak mě napadlo, co by to mohlo být. Možná jsem si spíš přál, nevím. Asi profesionální instinkt, či co. A světe div se, nepletl jsem se. Ano, skutečně stavějí malou vodní elektrárnu. Hned jsem se s ním o tom začal bavit, i když nám téma vydrželo jen pár minut do příchodu ostatních do kuchyně.

Vkt.

Nejvyšší čas odpoutat se do říše snů a zjetí majitele. Zasedací pořádek jsme zvolili v kombinaci: Jana, Viktor a Plašani v herním pokoji, Dígovci v manželské ložnici, jeden sólo pokoj rezervován pro Standu s Alenou (kteří ovšem nakonec pro zaneprázdněnost kamarádsky nedorazili). Hurá, ležim, to je nádhera.
Jnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Lesní Údolí	47	187	18,5	12,8	4-1

Ráno 22.3. sobota

Probudil jsem se po osmé.

Dig.

Já už byl probuzený o půl osmé.

Plš.

Otačen, zničen a oteklý. Není to chyba noclehu, ale pracovního nasazení z uplynulého týdne. Hanka je velmi aktivní a vstává. Venku je hezky. Kolem leží sníh a vybízí ke stavbě sněhuláka. Je slyšet šumění a hučení říčky Rolavy. Tak jo, taky se vyhrabávám z pelíšku.

Dig.

Ani nám v druhém pokoji se z rozehrátého pelíšku moc nechtělo. Ale snídaně volala... Vkt.

No, konečně, my už všichni sedíme od osmi dole u několikáté konvice s čajem, navažené zásoby do termosek s sebou. Postupně futrajem břicha vším, co jsme včera dovezli a je nám tu docela fajn. A těšíme se ven. Jen Dig na to nějak nekouká, asi nechce ani vidět, kam nás zase potáhnu. Jnk.

Snídaně probíhá v klidu a pohodě. Po půl desáté odjíždíme.

Je krásně. Svítí slunce a teploměr ukazuje 13°C. Jedeme po rozbité cestě až k nádraží a pak do města. Dig.

Včera večer mi cesta připadala strašná, teď ráno to tak hrozné není. Vkt.

První zastávka je u supermarketu, kde doplňujeme mlsky a jídlo na další dny. Dig.

Škoda jenom, že to celé trvalo tak nějak dlouho. Nastěštil jsem si o té přestávce všimnul jednoho malého klučiny, který zaplul do nejbližšího obchůdku. Pak se vynořil a v ruce držel pomlázku. Z toho důvodu jsem udělal téměř okamžitě to samé, protože v pátek jsem vůbec nic nestihnul zařídit. Dokonce odchod z práce by se dal v klidu nazvat úprkem. A od té chvíle jsem byl konečně vybaven vším, co je na velikonoční výpravě potřeba.

Plš.

Kola stojí ve formaci před výlohou a u nich chumel místních mladých. Jsou vydření. Prý ani na PC není hra s takovými koly.

Dig.

Fakt? Tak o to jsem přišel. Kvůli jídlu. Co se dá dělat. Najíždění a vyjíždění z formace bychom ale měli ještě nacvičit. Pro větší efekt ☺

Vkt.

Po nákupu pokračujeme. Udělali jsme poznávací kolečko po Nové Roli (je přece důležité hned ze začátku poznat blízké okolí, co kdybychom při návratu zabloudili - Plš.) a za krásného slunného počasí se vydali do Kraslic. Proč tam? Je to blízko, vzhledem k Velikonocím aktuální a dávají tam paměti razítka (na tamní poště - Plš.). Než jsme dojeli do nedalekého Chodova, zatáhlo se a snížila se teplota.

Dig.

Tím, že se zatáhlo nemyslel Dig to že byla v Chodově větší hustota obyvatel tmavší pleti. To bylo počasí...

Vkt.

Hanka začíná zaostávat. Jedeme pomalu a každou chvíli zastavujeme. Delší pauza je pak ve Vřesové u plynárny a elektrárny

Dig.

Alespoň jsme se mohli vydýchat z toho příšerného smradu z plynárny, který na nás hnal vítr při stoupaní do kopce.

Vkt.

Krásně to tam okolo vonělo - všude samé čmoudíky a smradíky

Plš.

Hanka je na tom bídě. Kousek za Vřesovou zase zastavujeme. Vyslechl jsem všeobecné bublání na pomalý postup a než Hanka popadla dech rozhodl takto: Já s Hankou se vrátím, ostatní dle Janky pokračují po trase. Pak jsme se rozdělili. Dig.

To se mi nějak nezdá. V tu chvíli jel Dig s Hankou možná o 100 za námi. Tak mi není jasné, jak by mohl slyšet případné všeobecné bublání...

Vkt.

Ano, ale celou cestu před tím, jsem se držel v čele, nebo středu skupiny a to až do zastávky pod mostem...

Jak Dig a Hanka:

Ostatní mizí za zatáčkou. My najíždíme do odbočky k lomu a odpočíváme. Hanka, přestože je jí špatně, spořádala skoro celého beránka koupeného v N.R. Za nějakou dobu otáčíme a jedeme zpět, směr N.R.

Při průjezdu Chodovem Hanka chtěla zastavit na oběd. Trochu mě to udivilo. Mě, když je špatně, nemám na jídlo ani pomyslení. Vezmu si nějaký cukernatý stabilizátor a podle možnosti buď jedu dál, nebo zalezu chcípnout někam do koutku. Nerozumím tomu. Ale na to, abych tomu rozuměl, tu nejsem. Chvilí hledáme lokál, kde by nám uvařili. Nalezli jsme hotel Neptun. Mají to tu pěkně, útulné, nezakouřené a kromě servírky tu nikdo není. Velmi dobře jsme se najedli a pokračovali v cestě. Kousek po výjezdu z města se mi vysmeklo lanko z přehazovačky. Jo, tak přesně tohle jsem nutně potřeboval. Oprava samotná trvá necelou minutu. Ale pak asi kilometr jedu ani ne krokem, každou chvíli zastavuju a šteluju. Akorát jsem to dokončil a začalo sněžit. Ale ne normálně. To bychom to měli moc jednoduchý. Ledový vítr hnal proti nám maličkaté ledové jehličky, čímž nám provádí jakýsi druh akupunktury. Je to hnusný a bolí to. Přijeli jsme do N.R. a zalezli do zástavby. Pakárna s masáží xichtu skončila. Projeli jsme vesnicí a za nádražím se dali k penzionu. Ještě pár okamžiků a jsme tam.

U kotelny jsme potkali jednoho z mladých, co tu prožívají svůj klukovský sen. Udivilo ho, že už jsme se vrátili. Ujistil jsem ho, že jsme jen dva a ostatní přijdou doopravdy až večer. Pak jsme se přesunuli do pokojíčka a co dělat jiného, než zalézt do pelechu.

Dig.

No, to je vám podobné ☺. Tak teď zase my:

Zprvu jsem vážně nevěřila, že se Dig s Hankou otočí a takhle neseriózně nás opustí, ale je to fakt. Kupodivu mizí na cestě k lomu, odkud, zdá se mi, cesta zpátky nevede. Ex post jsem se dozvěděla, že to byl jen jídelní koutek. Dig se před svým únikovým manévrem ani nepodíval do mapy, mohli jet alespoň smyčkou přes

Nejdek, Hanku k nám ani nenechal dojet, aby se s námi rozloučila To jsou ale způsoby. Navíc, co hář, odvezli si s sebou plnou termosku výtečného, horkého, životabudícího a zmrzlýchvstáního grogu. To jsme ovšem zjistili, až když jsme byli patřičně daleko od místa rozdělení. No, nevadí, máme aspoň čaj, malý, sladký a velký, hořký. Ā jak se nám ještě budou hodit.
Jnk.

Obzvlášť v těch kopcích, které na nás čekaly, uplatněn však byl i po krásně dlouhém sjezdu.
Plš.

Vyrážíme poměrně slušným tempem dále, je třeba se trochu zahřát. Áha, profil trasy pochopil, je to do hoooodně dlouhého, ale poměrně slušně jetelného kopce vzhůru, zatáčka za zatáčkou. Uf, konečně jsme nahore, rádně zpotení. Dáváme čaj a sušenku a jedeme dál, než se do nás dá zima. Následuje sjezd od Jindřichovic, taky slušný.
Jnk.

Zatímco nahoru to jelo okolo desítky, dolů to frčelo třikrát rychleji. Zároveň jsme si při té zastávce uvědomili, že nejenom nemáme grog, ale taky téměř žádné nářadí na opravu případných závad. A to si tak jedu za Viktorem anebo to bylo za Janou, už ani já sám nevím, a najednou větev. A ta větev mi skončila namotaná do přehazovačky. A jak se jí to pěkně podařilo. Vetrěla se mezi kolečko a řetěz a fakticky jsem se bál, že je po ní. Nasťestí to dobře dopadlo a po odstranění dřeva od kovu se jelo dál.
Plš.

Je pěkná zima, mrznou mi prsty na nohou a rukou. Na nohou především proto, že botky jsou drobek menší ve špičkách a když se s nimi nehýbe a navíc je svírá klipsna, příliš se neprokrvují. Provoz mírně zhoustl převážně německy se tvářícími auty, vždyť jsme už jen skok od hranic. Konečně Kraslice.

Hurá, můžeme do hospody. Jednu jsme našli a hurá dovnitř.

Je tu teplo, vaří tu dobře, i nohy mi tu za ukrutných bolestí zpátky rozmrzly. Lituji všechny horolezce, u kterých jsou prý omrzliny dolních končetin na denním pořádku.

Jnk.

V hospůdce jsme strávili skoro hodinku a během té doby jsme stihнули zaplnit nejenom naše žaludky, ale nechat rozmrznout i naše zmrzlé údy.

Plš.

Ptáme se servírky na místní razítko, odesílá nás do kulturního centra. Prý taky měla jedno, co jí přinesl syn ze školky, ale už ho vyhodila.

Jnk.

Bohužel, protože místní pošta už je dávno zavřená. Dostali jsme však tip, že na náměstí se nachází kulturní středisko a tam by ho mohli mít.

Plš.

To jsou teda nápady. V kulturáku mají samo sebou dávno zavřeno, je půl třetí. Velmi zběžně procházíme s Plašanem výstavu velikonočních řemesel, ani tady razítko nemají. No tak dobře, obracíme kola zpět a fotíme se alespoň u cedule. Zpátky pojedeme přes hory doly na Nejdek. Cestou do prvního kopce se plněným knedlíkům s uzeným, které jsem před chvílí s chutí poobědvala, chce vzít revers. Ale nedám je. Je to jak na houpačce, z kopce, do kopce (cesta nám však pěkně ubíhá i díky pěknému počasí – Plš.), za zmínku stojí zbytky pece v Šindelové.

Stojí na úplně zasněžené louce. Čteme si ceduli a Plašan nás přepadá ze zálohy se sněhovou koulí v ruce.

Jnk.

Musím se ohradit, protože to vůbec ze zálohy nebylo. Vlezl jsem přímo do výhňe pece a prolezl jí na druhou stranu. Pak jsem se schoval za zeď a začal jsem na holky útočit všude se nacházejícím sněhovým materiálem. Nakonec už mi ho moc nezbylo a tak jsem se vydal na frontální útok, abych zabránil dobytí tvrze a uspěl jsem. Nikoho už do pece vlezť nenapadlo.

Plš.

Pak už jsme dojeli do Nejdku, opět se spoustou továren, a pak po silnici č.209 (dvě třetiny terén jak na tankodromu) podél železniční trati až do N.R. Aspoň tu téměř nic nejezdí. Na závěr kolem romantických rybníků, ohrad s pasoucím se skotem a jsme tu.

Houkáme pod oknem, ať všichni vědí, že už jsme doma. Jnk.

My:

Vesele jsme si pokračovali svižným tempem ku Kraslicím. Svižné tempo se záhy ovšem snížilo, protože se nám do cesty postavil dlouhý kopec. Naštěstí jsem na jeho úpatí nevěděl, že bude dlouhý asi 3 km.

Priznám se, že jsem takovou překážku na první letošní výpravě nečekal. Docela mě to překvapilo, tak jsem se od obou Jan a Jana odtrhl a jel svým svižnějším tempem hledat konec kopce. Ten ale stále ne a ne přijít...

Po krátké občerstvovací pauze,

během které mě ostatní dojeli jsme zase společně pokračovali nahoru, naštěstí už jen kousek. Na hřebeni byly tuším Jindřichovice. A za nimi zase kopec. Tentokrát ovšem dolů. To tam nemohl být tunel? Mohli jsme si ušetřit šlapání nahoru. Sice jsme si to užili, protože sjezd byl také několik kilometrů, ale zase ta zima...

Údolím jsme potom jeli dál, po silnici vedoucí už přímo do Kraslic. Po cestě se ještě Plašanovi do cesty postavila větev, která si jemně pohrála s jeho přehazovačkou, ale nic se naštěstí nestalo. To bylo dobře, protože bychom s tím asi nic neudělali.

Už dávno bylo jasné, že do Kraslic dojedeme pozdě a nestihneme tak poštu, kde mají asi do půl dvanácté dávat ta speciální Velikonoční razítka. Takhle jsme se alespoň rovnou a bez zdržování zastavili na oběd. Bylo to dobré. A já si nedal pivo, alespoň ne to normální, alkoholické. Dodržel jsem tak své předsevzetí, že na kole už nebudu požívat alkoholické nápoje. Čímž nejen dodržím literu zákona, ale také budu držet basu s Plašanem.

Po obědě jsme se ještě podívali do infocentra, jestli by tam neměli razítka. Neměli otevřeno. Plašan s Janou se kulturně vzdělali na výstavce dobových řemesel a jeli jsme dál. Tedy vlastně zpět. Do Rotavy. A do kopce. Hurááá...

Jídlo se nám alespoň parádně promíchalo... Kopec nám ale moc problému neudělal, ani jsme se nenadáli a byli jsme nahore (to je zajímavé, jak týden poté, v teple domova, mi nepřipadá ten kopec tak hrozný. Tam jsem toho měl dost).

Po cestě do Nejdku se nám otevíraly krásné pohledy do krajiny, navíc podpořené tím, že jsme jeli už většinou jen z kopce.

V Nejdku jsme nabrali rychlost sjezdem po krásné ulici, abychom byli zbrzdění kočičími hlavami, které výborně nahradily jistě nákladné retardéry. Ceduli na Novou Rolí jsme našli hned, navedla nás na silnici druhé třídy č. 209, kterou jsme se chtěli dostat domů. Plašanovi se na přejezdu nepodařilo najet na koleje a už jsme uháněli o silnici. Za Nejdkem se silnice ovšem změnila v něco, co spíše připomínalo tankodrom (takhle si ho nějak představuji, byť jsem na vojně nebyl). Stav silnice dokonce po několika kilometrech přinutil Janku se podívat do mapy, jestli jedeme správně. Tolik děr a výmolů bychom totiž jinde našli možná tak na špatně udržované lesní cestě, rozhodně bychom to nehledali na silnici II. třídy. Ne, jeli jsme správně, tak jsme pokračovali dál.

Před Novou Rolí nás překvapila uzavírka a objížďka. Ta nám ale kupodivu cestu zkrátila. Sice nevím jak, ale objevili jsme se přímo u odbočky na onu rozbitou cestu k ubytovně, nějak záhadně jsme se vyhnuli nádraží. No a co dál? Dál Dig...
Vkt.

Kolem šesté přijel zbytek. V obličejích byli nádherně červení a vyzařovala z nich spokojenost. Pomalu se dali dohromady a pak jsme se sešli v jejich pokojku a pustili se do stolní hry Activity. Bylo to zábavné a pohodové, ale zmáhající. Dig.

Obzvláště pro ty jednooké Kyklopy. Diga zlobí oka, která se stále nemohou vyrovnat z alergie na prach. Snad to zítra bude aspoň o fous lepší.
Jnk.

A tak po vítězství Plašánů (my jsme vyhráli, vida na o už jsem zapomněl - Plk.) došlo i na oblíbené čtení. Hanka čte z knihy Proč bychom se netopili.

Asi za hodinku už nejsme schopni přijímat a tak to pro dnešek rozpouštíme a hurá do peří. Dig.

Tam bylo taky moc dobře.

Plk.

Technická data Hnk a Dig:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Lesní údolí	45	219	32	13	13-2

Technická data ostatní:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Lesní údolí	51	190	68	15,4	13-2

Ráno 23.3. neděle

Probudil jsem se v 9. Hanka spí velmi tvrdě. Po půl vstala a přišla mezi nás dolů. Snídaně je v plném proudu a při tom běží nějaká pohádka (mám takový dojem, že se jmenovala A co takhle svatba prince - Plk.) v televizi. Dig.

No, já už myslela, že vedle v pokoji už pomíleli, případně že vyčkávají, že odjedem bez nich. A ono našťástí ne. Jnk.

Tak, co s dneškem? Rozhodně to nebude na výjezd. Sněží. Tedy půjdeme na pěší výlet. Podle mapy je kousek od Nejdku rozhledna. Tak to bude dnešní cíl. Je to ovšem kapku z ruky. Použijeme tedy vlak. Janka použila místní internet a zjistila, že vlak odjíždí za 20 minut. Tak to nemáme. Další jede po 13té. Tak to by nešlo. Ale z Mezirolí jede autobus. Na zastávku jsou to 3km, jede to v 11.20. Tak start. Oblíklí jsme se a hurá na cestu. Trochu to připomínalo stíhačí závody. Veselé je to v tom, že Hanka nemůže dýchat a Viktorovi je od rána mizerně. Oba nestíhají. Dig.

Ano, od rána mi bylo nějak divně, něco na mě lezlo. Nebyl jsem si jistý, jestli bych neměl zůstat v teple a nikam nechodit. Nechtěl jsem ale trhat partu a taky jsem doufal, že se to na vzduchu zlepší. Vkt.

Zas až tak humorně to není. Do kopce jdeme opravdu svižně, ale jinak nelze. Sázíme na to, že Plašan případně přidrží řidiče autobusu za nohu, ale nakonec jsme dvě minuty před jeho příjezdem všichni na stanici. Jnk.

Plašan vpředu málem běží (neběžím, jenom určuju tempo a jak už bylo řečeno, tak v případě příjezdu busíku bych ho minimálně svým puvabem zadržel - Plk), my vzadu jedeme na pokraji padnutí. Stále hustě sněží, kolem je krásná zasněžená zimní krajina. Teď, 23. března. No, nic. Po nějaké době sprintu jsme na zastávce. Jana si odskočila a zároveň s jejím návratem přijel autobus. Nastoupili jsme a vezeme se. Ve voze je teplo a 20 minut uběhlo nějak rychle. Nejdek, autobusové nádraží, vystupujeme. Dig.

A já jsem hned tam na místě od Jany dostal. Prášek. Na hlavu. Vkt.

Prášek? Kolik asi chybí do „papírů na ...“

Hned vedle je Penny. Jdeme doplnit nějaké jedlosti. Během nákupu jsme přehodnotili stav a čas. Došli jsme k tomu, že musíme maličko upravit další postup.

Začneme obědem (i když jsem ani nějak ještě neměl hlad – Plš.) a pak teprve vstoupíme do divočiny. Vydali jsme se směrem opuštění města a hledali hospodu.

Byli jsme úspěšní. Zlatý klokan se ukázal být výbornou volbou. Dig.

Na výběr bylo ze dvou. V té první mě hned po příchodu uvítala skupinka pěti borců v chodbičce, kteří beze stolu seděli na židli a chlemtali pивní mok, kouřová neprostopnost a jakákoliv absence jídelního lístku.

Plš.

Jídlo dobré, pití taky. Viktorovi je pořád na nic. Po jídle jsme nakoukli do map a přehodnotili správnost dalšího postupu. Před hospodou se odpojil Viktor a Hanka, kteří se necítí na pěšáci výstup na místní rozhlednu. Vlakem do penzionu to bude prý podstatně zajímavější.

Dig.

Udělalí jsme dobře. Nádraží jsme našli hned a v příjemné zimě nádražní haly jsme čekali asi 40 minut na vlak. Později jsme si všimli, že vlak je už dávno připraven, tak jsme se přesunuli do tepla. A po krátké jízdě vlakem následně do tepla našeho dočasného domova.

Vkt.

Jdeme po značce a ta nás vyvedla z města a zavlekla na prudký kopec. Tedy jdeme správně.

*Jde se dobře. Všude kolem leží čerstvý prašan v mocnosti cca 15 cm. Vystoupali jsme až k penzionu (**Jmenaje se Na vyhlídce - Jnk.**) a před ním znovu koukli do mapy. Jdeme dobře. Akorát končí veget. Fouká vítr a žene proti nám spousty vloček. Držíme se značky a ta za stálého stoupání kličkuje lesem.*

Dig.

Á po ní tu před námi klíčkoval nějaký majitel čtyřkolky a to dosti brutálním způsobem. Ale ještě, že tu jel, alespoň jdeme ve vyjetých kolejkách.

Jnk.

Úžasné zimní výhledy. Za 90 minut jsme u rozhledny.

Dig.

Tak čas jsem vůbec neřešil. Šlo se pěkně, všude klid a zimní okolí.

Plš.

Je úžasná. Prolezli jsme, co šlo a odhalili, že není zamykáč. Řeší se to tu tak, že prostě odnesou kliku a je to. Tedy na rozhlednu samotnou jsme se nedostali. Nevadí, třeba jindy. Dali jsme svačinku a pak vzhůru dolů. Jde se podstatně hůř. Je to hodně z kopce a zatraceně to klouže. Co krok, to uklouze. Ale nikdo za celou dobu neupadl. Všechno fungovalo až na rozcestí s modrou značkou. Tam holky rozhodly, že úžasně bude projít Vysokou pecí. Tak jo, jdeme. Pokračujeme v sestupu sněhem. A nějak to přišlo, že jsme opustili značku. Za dost dlouhou jsme se vyloupili v Nejdku. Tak sem jsme vůbec nechtěli.

Dig.

Právě, že naopak, takhle je to ještě mnohem lepší, stejně bychom z Pece šli do Nejdku, navíc po silnici. To jsme ale dobré.

Jnk.

Ale když jsme tady, použil Plašan telefon ke zjištění spojení vlakem do Nové Role. Za chvíli to pípl a víme, že máme 20 minut na přesun na nádraží. To je moc fajn, ve městě, kde to neznáme. Obešli jsme kostelík z části zabudovaný ve skále, jejíž součástí byla i poustevna. Bohužel se zase cesta změnila v dostihy, takže nebyl čas na prohlídku města. Během úprku na nádraží Plašan přibrzdil v krámku a koupil 1,5 l vína na večerní svačák a s ní nás doběhl. Na nádraží jsme domakali 5 minut před odjezdem vlaku.

Zase máme kliku. Přijel vlak. No, vlak, 3 vagónky Studénka tažené lokomotivou. Nastoupili jsme do vagónku označeném jako vůz pro přepravu kol. Vyznačoval se tím, že měl odmontované sedačky z celé poloviny a bylo to tam pro kola.

Jede se pěkně a za pár minut zase vystupujeme. Cestu do penzionu už známe a tak nám závěr cesty trvá jen chvilku.

V penzionu spí Hanka a Viktor.

Dig.

Viktor nespál, jenom dělal, že spí. Ležel v posteli a nic nedělal. Prostě se válel. Vznesené se tomu říká, že odpočíval. Ve skutečnosti tam ležel jak vyvrženéj varhán.

Př.

Vzbudili jsme je a začali se věnovat příchodovým opatřením a odpočinku. K večeru jsme se slezli v kuchyni a uklohnili večeri.

Dig.

Jak kdo. Já jsem třeba „chytře“ žádnou večeri neměl. Tedy vlastní Vkt.

Po ní jsme se přesunuli do herního pokoje a pustili se do Activit. Zvládli jsme dvě hry. Byla to síla. Třeba Plašanova pantomima Perlorodka. No takhle je to nepopsatelné. Nakonec i ostatní výkony byly skvostné.

Po druhém kole jsme to ukončili a přešlo se na karetní hry. Večer byl úžasný a skončil úplným upadnutím.

Během večera se mi udělalo dobře, spát jsme šli až asi v 1 h po půlnoci.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Lesní údolí					5-8

Ráno 24.3. pondělí

Vstáváme v 8. Probíhají běžné ranní úkony až do okamžiku, kdy zákeřně vytahujeme pomlázky a začínáme bušit do holek. Dig.

Tento dlouho očekávaný okamžik jsem prošvihl, protože jsem byl zrovna v koupelně a snažil si obléknout kontaktní čočky. No, vynahradil jsem si to dvěma pomlázkami, každou v jedné ruce. Vkt.

Jako odměna se z nich sypou všelijaké sladkosti jako náhrada za tradiční vejce. Ale jsou dobré, nezapomněly. Dig.

Co by zapomněly. Však se na to určitě celý rok těšily... Vkt.

To je teda podpásovka, zrovna při přípravě snídaně. Myslela jsem, že si to necháte ven, jako vloni, až budeme mít vycpané zadky. Jnk.

Když ono to tak krásně vyšlo. S Digem jsme se potkali ve dveřích, jukli na sebe a vrhli se na Hanku. No a když jsme měli Hanku za sebou, tak jsme obsadily veškeré vstupy do kuchyně a zahájily jsme akci velikonoční tradice. Odměnou nám byla různá vejce a sladkosti, nakonec jsme však z jedněch porodili jejich obsahy a založili jsme si takovou malou zoologickou. Plš.

Pak je snídáně a sledování pokračování včerejší pohádky v televizi. No a balíme, uklízíme a první pokus o vyrovnání účtů končí fiaskem. Místní ještě spějí. Ještě chvíli podnikáme odjezdová opatření a konečně dochází k vyrovnání účtu a už opravdu odjíždíme. Je krásně. Od rána svítí slunce, ale teplo fakt není. Dig.

To není, ale zima také není tak strašná.

Vkt.

Opouštíme N.R. a jedeme do Mezirolí a odtud po trase včerejšího autobusu. Pořád je krásně, kolem je horská krajina, sníh, modrá obloha, čerstvý vzduch, paráda. Jedeme po rovině a z kopce. Jede se nádherně a až do Ostrova se neděje nic zvláštního.

Dig.

Naopak, děje se něco moc zvláštního – jedeme, ba spíš frčíme a jede se moc krásně.

Plk.

V Ostrově samotném chceme nádraží pro ověření odjezdu vlaku. Ale mají ho tu dobře schované a tak ať si ho nechaj.

Dig.

To byl ale chytrý tah a dobrý nápad. ☺

Plk.

Pojedeme dál podél Ohře a ve Stráži dáme oběd. Opouštíme Ostrov. Pořád se jede báječně.

Dig.

Plašan nás nádherně navedl na hlavní silnici, která se zpočátku jevila jako dálnice, takže jsem se lekl, protože nemám dálniční známku. Naštěstí se to ale zvtřlo v obyčejnou první třídu.

Vkt.

Furt svítí slunce, pořád jedeme dolů. Kilometry odsejpaj a za půl hodiny jsme ve Stráži. Hned u silnice je jediná hospoda, kterou vlastní a provozují obyvatelé přední Asie. Kromě svých specialit vaří i česky. S Jankou si dáváme 31a. Určitě to bude moc dobré.

No tak ano, známka 3-.

Dig.

I ostatní si dali svá jedlá čísla a kromě Plašana snad byli spokojeni.

Jnk.

Priznám se, že na této výpravě se mi výběr jídel nějak nevydaril. Kraslický guláš mě lákal, ale nakonec nebyl nic moc. Kuřecí řízek s kaší mě v Nejalku taky moc nenadchnul, chyběla mu totiž chuť. Filé s bramborami, na které jsem čekal nejděle ze všech, bylo vrcholem toho všeho. Brambory byly ohříváné v mikrovlnce, nastěstí filé uslo. Z toho plyne ponaučení: U číňana si dej radši čínu, na tom nic nezkaží. Na druhou stranu mě všechna jídla zasytila, takže nejhorší byla jen ta chuť.

Plk.

Po jídle chvíli trávíme a pak vzhůru na cestu.

Dig.

Ano, zase ti.. Asiaté. Já jsem si dal kuře Kung-Pao v přesvědčení, že to bude za tu cenu zvlášť dobré. Nebylo. Bylo to vlastně to samé, co se dá koupit v Praze v jakémkoli „rychlém občerstvení“. Jenom dražší.. Vkt.

A nejenom vzhůru na cestu, ale i vzhůru do kopců. Teda aspoň první dva kilometry. Po cestě mijíme stáčírnu minerálních vod.

Plk.

Terén se nezměnil. Pořád jedeme dolů nebo po rovině. Plašan se několikrát zmínil o nějakých kopcích, ale nakonec to byly vždy jen bezvýznamné vyhoupy.

Dig.

Toho největšího, na který nás Plašan zvlášť upozorňoval, si nevšimla ani Hanka.

Vkt.

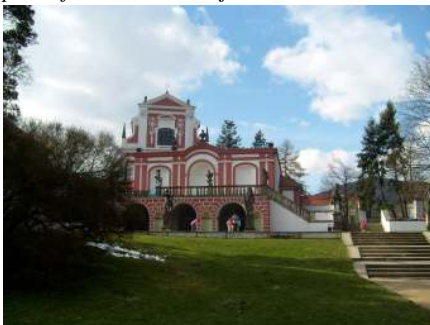
A než jsme se nadáli, byli jsme v Klášterci n.O. Zastavili jsme na místní kolonádě a Plašan, jako dříve místní, nás seznámil s místem samotným a jeho zvláštností – třemi vrty, z nichž vyvěrá minerálka. Lehce jsem ochutnal a musím konstatovat, že chuťově opět vítězí pivo. Ale jinak pěkně.

Dig.

Já jsem té místní zdravé, lehce radioaktivní, lahůdky ochutnal víc. Nebylo to špatné, ale musím se přiklonit k předchozímu názoru. Škoda jen, že jsem si dal to hloupé předsevzetí.. Vkt.

Pak jsme popojeli k zámku. I tady Plašan zastal průvodce a docela pěkně nám podal fakta o celém objektu.

A zase pokračujeme. Sjeli jsme k jezu a dál je chodecká zácpa. Ostatní to nějak vpředu uvolnili a jedeme. Jsem na chvostu kolony.

Při průjezdu kolem chodců se ozval ženský hlas: „Tady se nesmí jezdit na kole...“ na to jsem přes rameno odpověděl: „Tady je cyklostezka...“ a považoval jsem to za vyřízené. Ozval se mužský hlas: „Nech je, to jsou turisté a ti to vědí...“ Tedy toto?... málokdy máme zastání. Krátce jsme zastavili za železničním mostem. Plašan nám chtěl ukázat nějaké úchvatné výhledy. Ale vrátil se s tím, že most je po rekonstrukci a výhledy se nekonají. Za malý kousek jízdy nastalo rozhodování: pojedeme dál, nebo to tu otočíme na vlak? Jistě, jedeme dál. Do odjezdu spoje zbývá 90 minut a do místa nástupu asi 12 kilometrů. A tak jsme po chvíli dojeli do Kadaně.

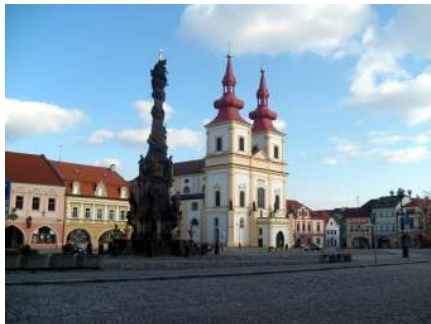
Dig.

Jo, tak tady byl ten kopec, kterého si Hanka ani nevšimla, já zapomněl. Mou předchozí poznámku o Hance a kopci proto, prosím zapomeňte. Mazat jí ale nebudu, to by byla škoda.

Vkt.

To byla asi půlka cesty na nádraží. Pokusili jsme se najít cukrárnu jako náhradu za tu, kterou jsme nenavštívili v Klášterci. Marná snaha. Zavřeno. Dig.

Překvapilo mě, jaké je v tom elektrárenském městečku hezké historické náměstí. Kromě skupinek poflakujících se pubertáků tam ale umřel pejsek. Chcipl pes, chcete-li. Vkt.

A tak pomaličku jedeme do Pruněřova. I v tomto kousku civilizace jsme za okamžik. Ted' ještě musíme dojet na nádraží, které je u elektrárny a ta je přibližně dva kilometry za městem.

Jedeme velmi pomalu. V číslech je to 10km/h a méně. Koukám, že nemáme Hanku. Přijíždí Viktor, který ji statečně celý den při její pomalé jízdě doprovází a říká cosi o měkkém předním kole. Dig.

Jel jsem s Hankou. Chtělo se mi ji morálně podporovat a taky se mi nechtělo, aby ostatní slyšeli věčné vrzání a skřípění mého kola, protože jsem

ho chytře zapomněl promazat po mé projíždce za deště z předchozího týdne.

Vkt.

Jako důkaz jeho tvrzení za nějakou dobu přichází Hanka a vleče kolo, seč jí síly stačí. Hmm, kilometr před koncem měníme duši. Teda to snad není možný!!! Dig.

Bohužel je. Když se nedaří, tak se nedaří. Myslím, že to bylo loni, když jsme jeli na vlak, který nás měl odvézt do Stránčic a ty jsi v době odchodu zjistil, že máš píchnuť. Byl jsi vzteklý, ale nakonec se to taky nějak zvládlo. Plš.

Já??? Já přeci nikdy nejsem VZTEKLÝ!!!! Mohu být, snad, poněkud rozezlen...

☺

Dig.

Jana se úplně krásně ohradila proti mé poznámce, že se píchlá (ale už zalepená) duše vyhodí do prostoru. Spíš vyjela, než se ohradila. To bylo hezké ☺

Jani, radši bych si urazil ruce, než něco takového udělal... Vkt.

Vyměnili jsme, zalepili jsme a pokračujeme. Na nádraží jsme hned. Mají tu čekárnu a v ní teplo. To je nádhera. Na palubě mi to dneska ukazuje od 3 do 1,7°C. Což není mnoho. A tady mají přes 20. A nikdo tu není. Zabrali jsme si lavičky a jali se čekat a odpočívat. Jana se chopila knížky a předčítala nám. Moc pěkně to uběhlo. Začali jsme se pakovat, když nádražní rozhlas zachrčel, že náš rychlík bude o 15 minut opožděn a že se zpoždění může změnit. Zapadli jsme zpátky do čekárny. A za 15 minut to opravdu jelo.

Naložili jsme kola, vlakvedoucí jsme se vlastně ani na nic nezeptali a ona nám na oplátku řekla, že se námi zabývat nebude, protože příští stanici se mění směna a ať si s námi poradí oni. Dig.

Náhodou nám říkala, že na té nákladní plošině, vlastně v celém služebáku nemáme co dělat a ať co nejrychleji odejdeme. A ať si nic nezlomíme, protože by měla průsvih. Vkt.

Tak jo. Našli jsme volná místa ve dvou kupé. Na další stanici dva od vedle vystoupili a s Plašanama a Janou tam zbyl nějaký Asiat. A tak Plašan začal dělat mezinárodní ostudu. Pokusil se mu přes jazykovou bariéru vysvětlit, že jeho jediným celoživotním přáním je, vyměnit si místo s námi třemi z vedlejšího kupé. Pochopil a vyměnil, kluk šikovná. Dig.

Ano, občas Vás miluju. Jeden něco vymyslí a druhý ať se snaží. Jednoduché to nebylo, ale nakonec jsem slavil úspěch. Plš.

A jsme zase pohromadě. A zase máme knížku a čteme.

Přišel průvodčí. Chvilku jsme mu vysvětlovali co se to v Pruněřově semlelo a on vymyslel, že nebude třeba platit bagáž. Hodnej kluk... A zase čteme a je teplo, a pohodlně... No a nějak to přišlo a jsme v Praze. Vystupujeme na Hlaváku. Je totálně rozbagrovanej. Kromě posledních dvou nástupišť, která jsou relativně nová, je vše na jedné haldě.

Po zbývajících kolejích v krátkých intervalech projíždějí vlaky. Tak to je blbý. Chtěl jsem opustit nádraží přes přejezdy kolem nakládacích ramp pro auta. Ale takhle do toho nejdu. Nástupiště opouštíme podchodem a výjezdem přes rampu pro taxi na Magistrálu. Provádíme opravdu drsný manévr. Z pravého připojovacího pruhu přejíždíme do levého odbočovacího. Tedy přes 4 pruhy. No fůůůůůůůůůj.

Dig.

Vždyť jsme to neprovedli hned, ne? Chvilí jsme jeli pravým pruhem. Takže to bylo jen přes tři pruhy, to jde, ne?

Vkt.

Ale zvládli jsme to a zatočili na Vinohradskou. A dál? Vlastně už toho moc není. Dojeli jsme před barák, vytahali kola nahoru, vybalili nezbytnosti, Viktor rovnou umyl svého oře a rozpustili jsme to.

Dig.

No jo, rovnou jsem kolo umyl. Jdu do sebe ☺ Kdo ví, kdy se sem zase dostanu. Rovnou jsem ho i trochu promáznul, snad se mi za to příště odvděčí.

Vkt.

Ā my jsem sbalili svých pár švestek, Jana do batohu, my s Plašanem do tisíce tašek různých velikostí a pustili se Vinohradskou dolů. Tramvaj samozřejmě frnkla před nosem, tak scházíme, jako obvykle, až dolů na Mzeum. Ā pak metro, bus a jsme doma. Hezké, už abychom jeli zas Ā mohlo by být trochu tepleji.

Jnk.

Pěkná výprava. Tak tedy nazdar.

Dig.

Ne pěkná, pořádně vydařená. Moc se mi líbila.

Plř.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	57	282	63	15,6	1,7-3

Celková technická data:

Účast Šest velikonočních koledníků...: Dig, Viktor, Hanka, ,
Jana, Plašan, Janka

Oficiálně přiznaná
kilometráž **149,5 km + cca 10 km po svých**

Příště **Famózní**

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	<i>Dnes pěšky ve sněhu</i>	Stráž n.O.
Karlovy Vary	Nejdek-Tisová rozhl.	Korunní
<u>Nová Role</u>	Nejdek	Kamenec
Chodov	<u>Nová Role</u>	Okounov
Vřesová	Děpoltovice	Pernštejn
Jindřichovice	Hroznětín	Klášteřec n.O
Kraslice	Bystřice	Kadaň
Šindelová	Ostrov	Kadaň-Prunéřov
Nejdek	Květnová	Praha-Hl.nádr.
<u>Nová Role</u>	Damice	Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (Trn), Dig (Dig), Viktor (Vkt), Hanka (Hnk), Janka (Jnk), Plašan (Plš), Tomáš (Tom), Jana (Hor), Vladimír (Vld) Michal (Mch) Jan Vl. (Slp), Jan VII. (VII). Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell´s Tour _{club} 2008
Dig & Jnk & Vkt & Plš
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz